

## A 95 Éves Szerényi Sándorné Köszöntése



A képen én vagyok a 95. születésnapomon a Nyugdíjas klubban.

A Gondozási Központ Nyugdíjas klubja annak idején úgy jött létre, hogy egy kolléganőmet, Ilonkát a pártból megbízták, hogy szedjen össze harminc embert, és akkor alakítanak egy nyugdíjas klubot. Én segítetttem neki összeszedni az embereket, jártuk a Sváb-hegyet, és mi is jelentkeztünk. Nem is gondoltuk, hogy ilyen jó lesz. Én a klubból kapom mindennap az előfizetéses ebédet, és isteni jó ebédet kapok. Különböző rendezvények is vannak, előadások, születésnapok. Én mindig jóban voltam a körülöttem lévő emberekkel, az iskolában is, a munkahelyeimen is, és mindenhol szerettek engem is. A klubban is szeretnek, a 95. születésnapomat megünnepelték, verset írtak nekem, és én is mindenkinek ajándékoztam a könyvemből és az útleírásaimból.

Nekem nem lett gyereke, az első férjemmel anyagi okokból, mert nem volt pénzünk, hogy otthon maradjak, a második férjemnek pedig valószínűleg megváltozott a szervezete: soha nem védekeztünk, és nem estem teherbe. De szerettem volna gyereket, ma se bírok elmenni egy gyerek mellett, hogy meg ne simogassam. Viszont azok, akik körülöttem vannak, kényeztetnek, lesik a kívánságaimat. Csak ki kell mondanom valamit, már csinálják is. Úgy három éve körülbelül van egy Anikó nevű, hatvan év körüli barátnőm, akinek tragikus körülmények között meghalt az édesanyja, és engem egy kicsit az anyjának tekint. Néha hétvégenként meghív magához ebédelni, és olyankor nagyszerű, remek ebédeket főz. Aztán nagyon jóban vagyok Évikével, aki rengeteget ápolt engem, mert nagyon sok törésem volt, amikor nem tudtam magam ellátni. Intim, jó barátnők vagyunk. És van még egy Tündérem, aki takarít nálam, bevásárol, intézi a dolgaimat, és akivel szintén nagyon jóban vagyok. Nagyon szép az öregkorom, kívánom mindenkinek, hogy ilyen szép öregkora legyen.